

Jaroslav Smolka

Toto je fotografie z židovské matriky, která se nacházela na židovské obci v Praze v Maislově ulici 18, ve druhém patře. Všichni tito lidé jsou zaměstnanci matriky, můj manžel je ten vzadu uprostřed s kravatou. Měli strašně moc práce, protože po válce nikdo neměl občanský průkaz a všichni tam chodili pro dokumenty. Tahle fotka může být asi tak z roku 1948.

Můj manžel se jmenoval Jaroslav Smolka. Narodil se v Bernaticích v jižních Čechách v roce 1900. Potkali jsme se po válce v Praze na ulici, ale znali jsme se už z Terezína, protože jeho bratr si vzal první ženu strejdy Viktora.

Jaroslav maturoval na střední škole v Písku a pokračoval ve studiích na Vysoké škole ekonomické v Praze. Měl první státnici, když v roce 1925 zemřel jeho otec. Jaroslav se tedy vrátil, aby se postaral o maminku a převzal otcovu živnost. Jeho otec ještě cestoval po sedlácích pěšky, aby jim nabízel zemědělské zařízení. Jaroslav už měl motorku. Vždycky mi říkal, jak si přál, aby si nemusel takhle vydělávat na živobytí po válce, v podstatě v roli prosebníka s velkým rizikem, jak dopadne úroda a zda dostane nakonec zapláceno. Říkal, že válce bude pracovat jako úředník, což se mu také splnilo

Trvalo šest let, než jsme se vzali. Manžel se bál velkého věkového rozdílu, ale mně těch dvacet jedna let vůbec nevadilo. Celý svůj život mě to vlastně táhlo ke starším lidem, od malička jsem byla obklopená staršími lidmi. Takže několik let jsme bydleli každý zvlášť. V roce 1949 židovská obec rozhodla, že přemění budovu v Široké ulici v Praze, kde měla úřadovny, na byty pro svoje zaměstnance. Naneštěstí jen pro ty, kteří už někde bydleli a mohli nabídnout své byty na výměnu. Můj manžel byl ale v podnájmu a já jsem bydlela s tetou Gusti. Jeden jeho známý mu pomohl, pracoval na obci a společně s panem Gutigem spravoval nemovitosti židovské obce. V sousední budově na Široké ulici našel prádelnu, úplně nahoře pod střechou, nechali z ní udělat byt, který pak dali Jaroslavovi. Bydlím tu dodnes.

Naše svatba se konala v roce 1954. Neměli jsme děti, oba jsme hodně pracovali, takže jsme si rozdělili domácí povinnosti. Měli jsme krásný vztah. Na začátku našeho společného života mi manžel řekl: „Mám dvě prosby. Nebudeme se nikdy hádat a doma nebude chybět chleba, protože bez chleba už nikdy nechci být.“ Opravdu jsme se nikdy nehádali a řekla bych, že časem jsme spolu tak srostli, že jeden bez druhého vlastně neexistoval.

Můj muž byl trochu podobný tatínkovi v tom, že nejraději trávil volný čas se mnou a nepotřeboval se stýkat s dalšími lidmi. Jako tatínek také hodně četl. Respektoval, když za námi jednou týdně chodila moje teta na návštěvu a my ji také jednou týdně navštěvovali. Měl rád moji sestru, která sice žila v Teplicích, ale občas sem jezdila a my za ní také.